

Χαριστήριος όμιλία στόν π. Άναστάσιο Θεολόγο

Σεβασμιώτατε, Άγιε Ίερισσοϋ, Άγίου Όρους καί Άρδαμερίου, κ.κ. Θε-
όκλητε

Σεβαστοί συμπρεσβύτεροι,

Εϋσεβεΐς χριστιανοί,

Μετά χαρᾶς αποδέχθηκα τήν πρόταση τοϋ π. Χρυσοστόμου Μαΐ-
δώνη νά όμιλήσω στήν αφιερωματική αϋτή σύναξη πρός τιμήν τοϋ άει-
μνήστου ιερέως π. Άναστασίου Θεολόγου, έφημερίου καί κήτορα τοϋ ί.
Ναοϋ Άγίας Άκυλίνας Ζαγκλιβερίου.

Ός πνευματικό του τέκνο από τήν έφηβική μου ήλικία καί επί πολλά
έτη στή συνέχεια, νιώθω ήθική ύποχρέωση αλλά καί τιμή, νά αντιπρο-
σφέρω έκ βαθέων τήν εϋγνωμοσύνη μου πρός τόν άείμνηστο
πνευματικό μου Πατέρα. Γι' αϋτό σᾶς εϋχαριστώ για τήν πρόσκληση στή
σημερινή έκδήλωση πού μοϋ δίδει τήν εϋκαιρία νά μιλήσω για τή μορφή
του, καί μάλιστα όχι άπλώς ως πνευματικό του παιδί αλλά ως
έκπρόσωπος πολλών έκ τών αδελφών τής Όρθοδοδόξου Χριστιανικής
Άδελφότητος «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ».

Δέν θά αναφερθώ σέ βιογραφικά στοιχεία τοϋ σεβάσμιου λευΐτη,
γιατί λέχθησαν αναλυτικά από τούς προλαλήσαντες. Άπλως θά
ύπογραμμίσω ότι από μικρός άγωνίσθηκε μέ τιμιότητα καί συνέπεια για
τήν έξασφάλιση τών πρός τό ζήν έργαζόμενος άλλοτε ως άγρότης καί
άλλοτε ως κρεοπώλης καί ότι δημιούργησε ύποδειγματική οικογένεια,
στοιχεία ένδεικτικά τής φιλόπονης καί φιλόθεης προσωπικότητάς του.
Θά έστιάσω, όμως, τόν σύντομο λόγο μου στήν πλούσια καί εϋλογημένη

ιερατική του διακονία και ειδικώτερα στό διακόνημα του πνευματικού, του έξομολόγου. Στό αγιασμένο έπιτραχήλιο του π. Άναστασίου κατέφευγαν χιλιάδες ψυχές για να βρουν παρηγοριά και ανακούφιση από τό βαρύ φορτίο τών άμαρτιών τους. Μέ περισσή φροντίδα, άγάπη και στοργή όχι μόνο τίς στήριξε αλλά και τίς καλλιέργησε. Ό σεμνός ιερουργός τών μυστηρίων του Θεού μαζί μέ τήν άφηση τών άμαρτιών πού έδιδε στίς ψυχές έσπερνε άπλά και άνεπιτήδευτα τόν λόγο του Θεού.

Τά χρόνια πού έζησε και διακόνησε δέν ήταν εύκολα. Βρέθηκε στό μεταίχμιο δύο κόσμων, δύο έποχών. Τής έποχής πού κουβαλούσε ξεριζωμό, προσφυγιά και συνεχείς πολέμους και αίματοκυλίσματα και τής μεταπολεμικής έποχής πού πρόσφερε έναν υπερκορεσμό υλικών άγαθών και μιά επίπλαστη ειρήνη.

Μέ τή γλυκύτητα πού τόν διέκρινε άγωνίστηκε να έπουλώσει πληγές, να ξεκουράσει, να στηρίξει τίς ψυχές πού ζήτησαν κοντά του τήν παρηγοριά και τήν έλπίδα από τά κτυπήματα τής ζωής. Άλλά και σαν φάρος φωτεινός μέ τήν άδιάφθορη ζωή του και τή φωτισμένη μέ τή σοφία του Θεού καθοδήγησή του έδειξε σε ψυχές ταραγμένες και παρασυρμένες, τόν δρόμο τής άληθινής χαράς και τής πραγματικής ευημερίας.

Άναδύεται στή μνήμη μας ή εικόνα του λευκασμένου γέροντα, πού μιλούσε στίς καρδιές μας περισσότερο μέ τήν όσιακή του μορφή και λιγώτερο μέ τά λόγια, όπως εύστοχα σημειώνει ο άείμνηστος καθηγητής Στέργιος Σάκκος σε έπικήδειο άρθρο του για τόν π. Άναστάσιο. Ό πατήρ Άναστάσιος κατέστη όργανο τής άγάπης του Θεού για να βρουν πολλοί άνθρωποι τή γαλήνη και τήν άνάπαυση στην άγκαλιά τής Έκκλησίας του

Χριστού.

Πρός επιβεβαίωση τών παραπάνω θά αναφέρω μόνον ένα χαρακτηριστικό περιστατικό μιᾶς γνωστής μου κυρίας. Προσῆλθε στό ἔξομολογητήριο τοῦ γέροντα μετά τόν πρόσφατο θάνατο τοῦ ἐννιάχρονου γιου της. Τόσο συνέπασχε μαζί της κατά τήν ἔξομολόγηση, πού δέν μποροῦσε νά συγκρατήσῃ τά δάκρυά του καί τήν παρακάλεσε νά ξαναέρθῃ. Αὐτά τά δάκρυα πότισαν τό δένδρο τῆς πίστες αὐτῆς τῆς γυναίκας πού τό ξέρανε ὁ πειρασμός αὐτοῦ τοῦ μεγάλου πόνου.

Μιμητής τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος ἦρθε νά διακονήσῃ τόν κόσμο καί ὄχι νά τόν κρίνει, ὁ γέροντας ὑπηρέτησε ὡς διάκονος τίς ψυχές μας καί ὄχι ὡς ἀνακριτής ἢ εἰσαγγελέας τοῦ Θεοῦ.

Ὅπως ὁ Χριστός μας ἔπλυνε τά πόδια τών μαθητῶν καί δέν τά ἀποστράφηκε, ἔτσι καί ὁ λευῖτης τοῦ Θεοῦ δέν ἀποστράφηκε ἐμᾶς τούς ἁμαρτωλούς, πού ὅλη ἡ ὑπαρξή μας ἦταν βρώμικη ἀπό τίς ἁμαρτίες. Κατά τήν τέλεση τών ἱερῶν μυστηρίων ἱεουργοῦσε μέ ἀλλοιωμένη ἀπό τά ἱερά βιώματα ὄψη καί ζητοῦσε ἀπό τά πνευματικά του παιδιά νά διατηροῦν συνεχῆ ἐπαφή μέ τόν ζωντανό Θεό καί ἰδίως κατά τή θεία λατρεία.

Ἡ ἰλαρότητα τοῦ προσώπου του μάς βοήθοῦσε νά ξεπεράσουμε τίς ὅποιεσδήποτε ἀναστολές πού εἴχαμε κατά τήν ἐξαγόρευση τών ἁμαρτημάτων μας, ὥστε μέ ἀπλότητα καί εἰλικρίνεια νά καταθέτουμε στό ἐπιτραχήλιό του τίς ἁμαρτίες μας καί τούς λογισμούς χωρίς δικαιολογίες ἢ παραποιήσεις. Αὐτό εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νά βρίσκουμε ἀληθινή ἀνάπαυση καί νά νιώθουμε πραγματικά ἐλεύθεροι. Συμμεριζόταν τήν ἀνθρώπινη ἀδυναμία καί τίς δυσκολίες τοῦ πνευματικοῦ μας ἀγώνα.

Μᾶς ἐνθάρρυνε, προτρέποντας νά ἐλπίζουμε στή χάρη καί στή βοήθεια τοῦ Θεοῦ, μέ τήν ὁποία μπορούμε νά ξεπεράσουμε ὅλα τά ἐμπόδια καί νά ζήσουμε ἔντονα τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ. Διότι ἡ οὐσιαστική δωρεά τοῦ μυστηρίου τῆς ἐξομολογήσεως εἶναι ἡ ἀποκατάσταση τῆς σχέσης μας μέ τόν Θεό, ἡ συναστροφή μας μαζί του, ἡ θεία κοινωνία. Γιατί αὐτή διασαλεύει καί διακόπτει ἡ κάθε ἁμαρτία.

Ἄν καί ὀλιγογράμματος κατά κόσμον ὁ π. Ἀναστάσιος εἶχε τή σοφία καί τή χάρη τοῦ Θεοῦ καί διακονοῦσε ὡς πιστός οἰκονόμος καί διαχειριστής τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ. Ὅλες οἱ προσπάθειές του ἀπέβλεπαν στή χειραγωγία τοῦ ἀνθρώπου στήν ἀληθινή μετάνοια καί ὄχι σέ μιά ψυχολογική ἐκτόνωση. Εἶχε κατανοήσει ὅτι τό μυστήριο τῆς ἐξομολογήσεως δέν προσφέρει ἀπλῶς μιά ἀνακούφιση ἀπό τίς ὁποιασδήποτε ἐνοχές ἢ τύψεις συνειδήσεως, ὅπως γίνεται συχνά στίς ψυχαναλύσεις πού κάνουν οἱ ψυχολόγοι. Ἀλλά προσφέρει τήν ὑψιστή δωρεά, τήν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν ἀπό τόν ἴδιο τόν Θεό. Δηλαδή μέ τό μυστήριο τῆς μετανοίας ὁ ἄνθρωπος ἀποκαθίσταται ἀπέναντι στόν Θεό καί ἐντάσσεται στό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, στό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας.

Εἶχε πλήρη ἐκκλησιαστική συνείδηση ὁ ἀπλός αὐτός λευῖτης. Γί αὐτό ὅλη ἡ διακονία του ἀπέβλεπε στό νά κατηχήσει τόν λαό μέ βάση τήν εὐαγγελική ἀλήθεια ὅτι εἶναι μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ καί ἐπομένως οἱ ἐνέργειες τοῦ καθενός θά πρέπει νά δασφαλίζουν τήν ἐνότητα ὅλης τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινότητας. Πίστευε ὅτι ἀπόδειξη τῆς ἀληθινῆς μετάνοιας εἶναι ἡ μεταξύ τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας ἀγαπητική σχέση καί κοινωνία, νά αἰσθάνονται δηλαδή ὅτι εἶναι πράγματι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί μέ κοινό πατέρα τόν Θεό, αὐτό πού ὁμολογοῦμε

καθημερινά στην Κυριακή προσευχή «Πάτερ ἡμῶν».

Ἐνα ἀκόμη σημαντικό στοιχείο τῆς ιερατικῆς διακονίας του ἦταν ἡ ἀπλότητά του καί ὁ σεβασμός τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἐξομολογουμένου. Ἡ ἔννοια τῆς ὑπακοῆς, μιᾶς παρεξηγημένης ἔννοιας στίς μέρες μας, ὅπως συχνά τονίζει ὁ μητροπολίτης Σιατίστης κ.κ. Παῦλος, ἦταν γιά τόν π. Ἀναστάσιο πράξη εὐθύνης καί ἐλευθερίας. Πίστευε, ἂν καί δέν τό δίδασκε μέ τά λόγια, ἀλλά μέ τήν ὅλη στάση του, μέ τό παράδειγμά του, ὅτι δέν καταργεῖται ἡ προσωπική εὐθύνη τοῦ ἐξομολογουμένου γιά τήν πνευματική του πορεία καί τόν ἀγιασμό του, γιά τόν τρόπο πού ζεῖ μέσα στήν Ἐκκλησία. Ὁ ἴδιος βέβαια στήριζε τήν προσωπική προσπάθεια τῶν πνευματικῶν του τέκνων, προσευχόμενος, ὡς ἀκοίμητος ἄγγελος, στόν Κύριο γιά τή σωτηρία μας. Στίς πυκνές ἱερές του ἀκολουθίες μᾶς μνημόνευε καί παρακαλοῦσε νά μᾶς χορηγεῖ ὁ Θεός πνεῦμα ἡρωϊκό, πνεῦμα ἀντιστάσεως γιά νά πηγαίνουμε κόντρα στό θέλημα τοῦ διαβόλου.

Δέν χρησιμοποίησε τό μυστήριο τῆς σωτηρίας ὡς μέσο ἱκανοποίησης προσωπικῶν του ἐπιδιώξεων. Δέν καλλιέργησε παθολογική σχέση ἐξάρτησης μεταξύ αὐτοῦ καί τῶν ἐξομολογουμένων, διότι δέν ἀπέβλεπε στή δημιουργία ὀπαδῶν, ἀλλά ὅπως προανέφερα στή δημιουργία συνειδητῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας. Ἦταν ἕνας ἀγνός καί τίμιος ἐργάτης στόν ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου τόν ὁποῖο θερμά ἀγάπησε καί πρόσφερε σ' Αὐτόν θυσία ὅλη τή ζωή του.

Ὁλοκληρώνοντας τήν ὁμιλία μου ὁμολογῶ ὅτι ὅσα ἀνέφερα εἶναι λίγα γιά τό ἔργο καί τήν προσφορά τοῦ π. Ἀναστασίου. Εἶναι ὅμως ἀρκετά γιά νά ἀντιληφθοῦμε πῶς διαχειριζόταν μέ σύνεση καί διάκριση

τήν ἐξουσία τῆς ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν, ὥστε αὐτή ἡ διακονία του νά ἀποτελέσει γιά μᾶς τούς νεώτερους ἱερεῖς ἱερά παρακαταθήκη καί ὁ ἴδιος ἀξιομίμητο παράδειγμα πνευματοφόρου Πρεσβυτέρου.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη ἀξιομακάριστε καί ἀείμνηστε πάτερ Ἀναστάσιε!

Πεφιλημένε πνευματικέ μας, νά εὐχεσαι ὑπέρ ἡμῶν, νά ἀξιωθοῦμε νά σέ ἀνταμώσουμε στή χώρα τῶν ζώντων. Ἀμήν.